

[Ib Christensen.]

altså befolkningens retsfølelse i væsentligt omfang, og derved skaber man psykologiske spæringer, som gør, at det bliver vanskeligt for arbejdsmarkedets parter at blive enige ud over det, der ligger i, at de har sikkerhed for, at folketinget og regeringen alligevel kommer og klarer ærterne.

Der er også andre psykologiske og politiske fejlgreb af enorm karakter ved den økonomiske politik, som augustforligspartierne står for, og som dette jo er et fremtrædende led i. Der er den psykologiske ting, at man her slår ned på nogle lønindkomster og angriber arbejdsmarkedets aftalefrihed, mens man ser stort på, at jordværdierne stiger 25 mia kr. om året. Den samlede lønsum under Dansk Arbejdsgiverforening er 23,8 mia kr., og der er jo simpelt hen et helvede løs, hvis der sker nogen stigninger ud over de 2 eller 6 pct. Men de 25 mia kr. er skattefri, og man gennemfører endog her ved februarforliget en ændring, der betyder, at man flytter skattebyrden væk fra jorden og disse arbejdsfri gevinster og over på befolkningens arbejdsudbytte, til trods for at samtlige lønmodtagerorganisationer har forlangt indgreb mod de arbejdsfri gevinster som betingelse for løntilbageholdenhed. Det er samfundsøkonomisk galimatias, det er psykologisk tåbeligt, men det er et fremtrædende led i augustforligspartiernes politik, der dog selv siger, at alle former for indkomst skal inddrages. Men her sker der det modsatte, her sker der det, at jordejerne får og andre må betale.

Også for erhvervslivet betyder denne politik jo farlige ting. Det betyder selvfølgelig en tvangsøkonomi, mens rentebyrden ikke bliver lettet, snarere forøget, og skattebyrden ligeså. Der er andre omkostninger for erhvervslivet end lønninger, og der er god grund til at tro, at også lønomkostningerne kunne holdes rimeligt i ro, i det hele taget indkomstudviklingen, hvis man tillod liberale og ansvarlige tilstande. Vi siger tre nøgleord: jordreform, udgiftsreform og skattereform. Det vil bekæmpe inflationen, det vil animere til frivillig tilbageholdenhed med hensyn til de indkomster, vi giver hinanden, det vil lede kapitalen til arbejdspladsskabende investeringer i erhvervslivet, og det vil være en politik, der på én gang er liberal og social, mens den politik, der her og nu er tale om, er uliberal og asocial. Uliberal, fordi man griber ind i arbejdsmarkedets forhold, og aso-

cial, fordi man friholder de arbejdsfrie gevinster og kun rammer befolkningens arbejdsudbytte, hvad enten det er lønmodtagere eller selvstændige, der er tale om.

Der er blevet talt om, at den frie forhandlingsret er et rudiment. De, der siger det, bør så sige, at de måske selv har bidraget dertil gennem den politik, jeg tidligere her har beskrevet. Men så skylder de et alternativ. Hvad er så alternativet? Alternativet er, at så er det staten, så er det folketinget, der fastsætter disse ting. Altså en bevægelse mod korporative systemer og tvangsøkonomi. Det alternativ står vi ikke model til.

Da vi har anvist en politik, der både er liberal og social og efter vores opfattelse bedre kan løse problemerne, så vil vi ikke medvirke til dette forslag, denne overenskomstforlængelse, dette mæglingforslags ophøjelse til lov.

Jeg understreger til sidst, at dette er vores holdning, uanset om det havde været LO eller Dansk Arbejdsgiverforening, der havde forkastet forslaget, eller de begge havde forkastet det, eller der ikke havde været noget mæglingforslag. Vi vil ikke medvirke til dette. Vi vil modsætte os det og bekæmpe en lovgivning af denne art.

Kurt Hansen (VS):

Efter måneders spil for galleriet, efter forhandlingssammenbrud på forhandlingssammenbrud, efter statsministerens uendelige række af formaninger og til sidst gennem direkte indblanding lykkedes det endelig for LO og Dansk Arbejdsgiverforenings forhandlingsudvalg at nå frem til et mæglingforslag. Dette var naturligvis kommet i stand med en god hjælp fra forligsmandens side.

Det mæglingforslag, der kom frem, har jo regeringens blå stempel på, at det faktisk holder sig inden for augustforligets 2 pct. lønramme. Det er dette mæglingforslag, som arbejdsgiverne nu har sagt nej til. Hvorfor nu det? Arbejdsgiverne føler sig tydeligvis meget usikre på, om de er i stand til at modstå det massive pres, der vil komme fra arbejdspladsernes side i den kommende tid. Det vil være en naturlig følge af at forsvare sin realløn. Man kan åbenbart ikke gøre det på anden måde. Så må man aktionere for det. Det er ganske klart, at arbejdsgiverne går efter yderligere garantier for, at lønslidningen bliver holdt nede på det minimale eller på et totalt nul.